

CHIEN d'ARTOIS

Pochodzenie: Francja.

Data publikacji oryginalnego wzorca: 24.07.1996

Użytkowość: Gończy z Artois jest obecnie używany głównie do polowania z bronią palną. Pies gończy pracujący chętnie nawet w trudnym terenie, ze średnią szybkością, ale dużą wytrzymałością.

Na otwartym terenie: z uwagi na czuły węch potrafi uniemożliwić ucieczkę zającowi.

W lesie: jego zalety są niezaprzeczalne, potrafi znakomicie tropić sarnę w rzadkich zaroślach.

W gęstwinie: jest brawurowo odważny i zajadły; potrafi wypłoszyć nawet bardzo opornego dzika.

Ponadto jest to pies odporny, o donośnym, wysokim głosie, słyszalnym z daleka.

Sześć do ośmiu psów, bardzo jednolitych, stanowi małą sforę, która może sprostać najbardziej nawet wymagającym myśliwym.

Klasyfikacja FCI: grupa 6 Psy gończe, posokowce i rasy pokrewne. sekcja 1.2. Średnie psy gończe.

Podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Rasa ta, nazywana niegdyś psem pikardyjskim, była bardzo ceniona jako psy myśliwskie już za czasów Henryka IV i Ludwika XIII i bardzo poszukiwana. Już Selincourt był zadziwiony i zachwycony widząc te psy dochodzące zająca, ruszonego przed godziną. Couteulx de Canteleu, we francuskim podręczniku traktującym o polowaniu z psami, także chwali te gończe. Donosi, iż choć ówczesne gończe rasy artezyjskiej były wielokrotnie pokrzyżowane i trudno było znaleźć psy czystej rasy, mimo to była to wciąż jedna z najlepszych ras do polowania na zające. Postarano się zresztą o umieszczenie dużej grupy przedstawicieli tej rasy w Jardin d'Acclimatation, aby mogła ją poznać szersza publiczność.

Pod koniec XIX wieku i w początkach XX wieku M.Levoir podjął próby w Pikardii odtworzenia i ustalenia dawnego typu gończego artezyjskiego, ale bez powodzenia. W tym samym czasie, aż do wybuchu I Wojny Światowej, inny pikardyjski hodowca - Mallard - był głównym hodowcą rasy. Choć jednak hodował on bardzo ładne psy, o czym świadczą liczne nagrody z wystaw, nie zawsze były one zgodne z typem opisywanym przez dawnych autorów. Po II Wojnie Światowej uważano, że gończe ar-

tezyjskie należą do ras na zawsze wymarłych. Jednak na początku lat siedemdziesiątych pan Audrechy z Buigny les Gamaches w departamencie Somme, postawił sobie za cel odtworzenie pogłowia. Dzięki jego wysiłkom oraz pani Pilat, rasa ta odnalazła swe miejsce wśród psów gończych.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Pies silny, muskularny, niezbyt długi, sprawiający wrażenie energii i siły.

WAŻNE PROPORCJE:

Wysokość w kłębie / długość tułowia 10 : 10 - 10 : 11

Wysokość klatki piersiowej / wysokość w kłębie ok. 1 : 2

Szerokość czaszki / długość głowy ok. 5 : 9

Długość grzbietu nosa / długość czaszki ok. 8 : 10

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Pies silny i energiczny, o bardzo czułym nosie, dobrze pracujący w sforze, zrównoważony i czuły.

GŁOWA:

Mózgoczaszka:

Czaszka mocna, szeroka, dość krótka, zaokrąglona i spłaszczona w części górnej, guz potyliczny słabo wyrażony.

Stop zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos czarny, mocny, nozdrza rozwarte.

Wargi: wargę górną szeroko przykrywa wargę dolną i powinna być na tyle duża, aby kufa widziana z profilu miała kwadratowy wygląd.

Kufa prosta, widziana z boku umiarkowanie wydłużona.

Policzki suche.

Szczęki/uzębienie: zgryz nożycowy, siekacze górne ściśle przykrywają dolne; osadzone są prostopadle w szczękach.

Oczy: z uwagi na szerokość czoła nie są zbyt blisko osadzone. Okrągłe, wysoko osadzone, o melancholijnym i łagodnym wyrazie, ciemnobrązowe. Spojówki powiek dolnych nie powinny być widoczne.

Uszy osadzone na wysokości oczu, nieco grube, szerokie, zaokrąglone na końcach, prawie płaskie, dość długie, sięgające do nasady wierzchołka nosa.

SZYJA:

Średniej długości, mocna; z bardzo nieznacznym podgardlem.

TUŁÓW:

Grzbiet szeroki i zwarty.

Lędźwie lekko wysklepione.

Zad lekko pochylony i dobrze umięśniony.

Klatka piersiowa szeroka i długa, dość głęboka, mostek sięga do łokci.

Słabizny dobrze wypelnione.

Żebra dobrze wysklepione.

OGON:

Mocny, dość długi, kosmaty, noszony sierpowato wygięty, nigdy zbyt mocno zakręcony.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie mocne, o prawidłowej postawie.

Śródrezcze lekko ukośne.

Łopatki ukośne i umięśnione.

Łokcie ustawione równolegle do osi ciała.

Łapy lekko wydłużone, mocne, wystarczająco zwarte; opuszki czarne, wytrzymałe i zwarte.

Kończyny tylne widziane od tyłu - guzy kulszowe, środkowa część podudzia, staw skokowy, śródstopie i łapa znajdują się na tej samej osi pionowej.

Uda długie i dobrze umięśnione.

Stawy skokowe mocne i średnio kątowne.

Śródstopia krótkie i mocne.

RUCH:

Regularne i swobodne.

SKÓRA:

Dość gruba.

SZATA:

Sierść krótka, gruba i dość płasko przylegająca.

Umaszczenie tricolor z ciemnopłowym, w odcieniu zajęczym lub borsuczym, z czaprakiem lub dużymi łatami. Głowa zwykle płowa, niekiedy z czarnym nalotem.

WYMIARY:

Wysokość w kłębie: psy i suki od 53 do 58 cm z tolerancją do 1 cm.

Waga: średnio 28 - 30 kg.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady i oceniane w zależności od stopnia ich nasilenia.

Głowa:

Czaszka wąska, kopulasta.

Kufa spiczasta.

Wargi górne niewystarczająco duże i zwarte.

Uszy osadzone poniżej linii oka, krótkie, nie dość płaskie.

Oczy jasne, spojówki widoczne.

Szyja: Długa, lekka.

Tułów:

Grzbiet zbyt długi, miękki, zapadnięty.

Ogon zbyt długi, noszony na bok.

Żebra płaskie.

Słabizny podkasane (charci brzuch).

Kończyny przednie:

Prosta łopatką.

Łokcie odstawione na zewnątrz.

Śródrezcze proste.

Łapy słabe.

Palce rozstawione, zbyt długie.

Kończyny tylne:

Uda płaskie.

Stawy skokowe spionowane, zbyt mocno lub zbyt słabo kątowne.

Umaszczenie: cętkowane.

Zachowanie: osobniki lękliwe.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

Brak typu (pies w całości niezbyt przypomina inne osobniki tej rasy).

Przodozgryz lub tyłozgryz.

Oczy bardzo jasne.

Kończyny słabe.

Maść inna niż określona we wzorcu.

Wyraźne cętkowanie.

Wysokość w kłębie inna niż określona przez wzorzec.

Osobniki tchórzliwe lub agresywne.

Wady anatomiczne.

Wyraźne wady dziedziczne.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w mosznie.